

Cuprins

O urăsc!	5
O iubesc!	27
Corona	51
Judecata de Apoi	83
O noapte de gardă	107
Minunata lume virtuală	141

Florina ILIS

Fiction-Ltd

**Pandemia
veselă și tristă**

povestiri

POLIROM
2020

Când motoarele avionului se opriră, fata văzu cum călătorii țâșniră brusc de pe scaune, își căutau bagajele, își strângeau lucrurile și manevrau telefoanele. Unii vorbeau deja la telefon cu cei care veniseră să-i aștepte, își dădeau întâlnire. Dora nu avu putere să facă la fel, abia reuși să-și ia rucsacul în spinare. Nu mai știa cine-l coborâse de sus, de la bagaje, cui să mulțumească. Și, în general, toate se amestecară în capul ei, deoarece nu-și mai amintea mare lucru. Drumul cu autobuzul de la avion spre aeroport, sosirea bagajelor, toate acestea se contopiră în mintea ei, învălmășindu-se. Făcea ce făceau ceilalți, lăsându-se condusă de o putere din afara ei, imposibil de identificat, dar precisă, asemenea comenzilor unui robot. Asta o salvase de la prăbușire. Abia putea să respire și ținea mereu gura deschisă.

Și, Doamne, ce somn îi era! Se bucură că nu mai trebuia să se alinieze și la coadă la verificarea documentelor. În așteptarea bagajelor, se tolăni pe un scaun. Îi vedea ca prin ceață pe ceilalți pasageri agitându-se nerăbdători. Cineva spuse ceva, dar nu auzi nimic. Îi vedea doar buzele mișcându-se. Apoi, observându-i căștile din urechi, și-a dat seama că omul nu i se adresa ei, ci vorbea la telefon. I se păru că trecu o eternitate până se porni banda și îi sosi geamantanul burdușit cu multe cadouri pentru părinți și pentru bunica. Abia îl ridică de acolo. Nu mai știu când și-a luat rămas-bun de la italianul de Bistrița sau dacă a făcut-o. Iar când trecu de ușile magnetice, buimacă, se opri locului, nevăzându-l pe tata. El observase primul și, când se apropie de ea, îi căzu pur și simplu în brațe. Te-am sunat! i

se păru că-i spune tata, dar nu înțelegea unde... Nu mai știa nici cum au ajuns până în parcare. Nici drumul cu mașina până la Zalău nu și-l amintea. I se păru că au oprit undeva pe drum, deoarece a vomat. Vomase întreg meniul japonez pe care-l mâncase în cursa de Istanbul. Gustul de sos de soia și *wasabi* îi venise înapoi, în gură, și dăduse totul afară, tăiteii *soba*, *sushi* și restul. Cel puțin așa îi spusese tata. Ca prin vis își amintea și ea că vomase.

Își mai aminti chipurile crispate, expresiile de îngrijorare ale mamei și ale bunicii, care o dezbrăcaseră de haine și-i puseseră o pijama curată. Mirosul de detergent proaspăt o amețise și o făcuse să cadă din picioare. S-a trezit câteva ore mai târziu, pe la miezul nopții, cu puțină febră, iar când a ajuns în bucătărie ca să bea apă, a observat pe

masă, în lumina străvezie a lunii, farfuria de plăcinte neatinsă. După ce a îndepărtat șervetul alb, așezat deasupra, cu gândul să mănânce una, mirosul de varză i-a provocat o greață de nesuportat. Aproape că a leșinat. S-a târât până la baie, apoi s-a întors în pat. Și a căzut într-un somn greu, traversat de imagini, vise, stări și senzații amestecate. Expresia de spaimă de pe chipul bunicii o urmărea prin vis și încerca să înțeleagă ce se întâmplă cu ea, dar nu putea. Bunica se mai împuținase la trup față de cum și-o amintea, i se păruse că slăbise și că avea mai multe riduri decât în închipuirile ei. Pentru prima oară se gândi la ea ca la o femeie bătrână. N-o văzuse niciodată cu acea expresie pe chip, fiindcă fusese mereu plină de viață și de veselie. Dora era sigură că din cauza ei își pierduse bunica pofta de viață și

își promise să se facă bine cât mai repede. Adormi cu obraji arzând, amintindu-și zâmbetul luminos al bunicii.

Din acea noapte, timpul i se păru că zboară, ca în filme, când, pentru a reda impresia de fugă, imaginile anotimpurilor se derulează unele după altele, neconținut, iar spectatorul trăiește în salturi, trecând de pe străzile cu pomi înfloriți pe țărmurile scăldate în soarele orbitor al verii, apoi în grădina unde vântul toamnei poartă prin aer frunze roșii, uscate și, mai departe, în diminețile de iarnă, strălucind de albeața zăpezii. Și, din nou, cât ai clipi, se derulează alte imagini cu o primăvară nouă, o nouă vară și tot așa, până când timpul se oprește iar pe loc, la scena de unde se reia povestea. La fel treceau și pentru ea zilele, nu chiar atât de repede, ca anotimpurile în filme, dar abia ce se

lumina de ziuă că dimineața se și pre-
schimba, cât ai clipi, în seară și întu-
nericul înghițea toată lumina de la geam,
făcându-se noapte și iarăși dimineață.
Mama și bunica veneau să-i dea de
mâncare pe rând. Mânca puțin și, în
general, bea apă și înghițea un fel de
zeamă de legume sau supă cremă. În
clișeele de conștiință se întreba de ce
nu-i trecea oboseala drumului și de ce
nu și-a revenit încă. Ar fi trebuit, după
un somn bun, să se refacă. La patul ei
se perindau mama, tata, bunica cu căr-
țile de rugăciuni, apoi numai mama.
Care era medic și care nu se mai dez-
lipi de la căpătâiul fetei. Îi luase sânge,
secreții din gât. Îi administra medica-
mente și, o dată, i-a făcut o injecție. Îi lua
mereu temperatura și tensiunea. Sunt
bolnavă! îi trecu atunci prin minte, dar
nu reuși să articuleze nimic. Ce am, oare?